

nak veszik, ha derék polgárok ezzel izgatni vagy bosszantani akarják őket. Talán így tett ez a Zákéus is. Mit gondoltok, törődöm én a ti erkölcsötökkel és a ti Istenetekkel. A pénz az én istenem, amiben hiszek, bízom és amit szeretek teljes szívemből és minden erőmből. Talán sokszor beszélt így, de most, amikor maga Isten jött hozzá, most vette észre először, hogy kicsoda Isten. Eddig csak a kegyesek és farizeusok Istenét ismerte. Most vette észre életében először, hogy kicsoda valóban az Isten, most, amikor az Ő feltétlen szeretetében lehajolt hozzá és fülébe súgta: Te Zákéus, te pénzember, téged is szeretlek, te is az enyém vagy, az én gyermekem, csak hidd ezt. Rossz ember vagy, sok gonoszságot elkövettél, de a te gonoszságodnál és istentelenségednél nagyobb az én isteni szeretetem és irgalmam. Ha mást mondasz is, én azt mondom, te az enyém vagy. Magamért teremtettelek, tarts ki mellettem. Én mindig szeretlek téged. Hidd ezt a lehetetlen és hihetetlen dolgot!

Nem veszedelmes és nem könnyelmű dolog-e így beszélni, így tanítani? Nem temetünk-e alá ezzel minden erkölcsi komolyságot? Vajjon ez a „páli kegyelemtan“, hogy minden ember egyformán bűnös és hogy erkölcsi öntörekvéseinkkel célhoz soha nem jutunk és hogy minden csak a kegyelmen és hiten fordul meg — vajjon ez a tan erkölcsileg nem bénító-e, nem méreg, opium, mely széttöri az erkölcsi tetterőt? Történetünk megadja erre a feleletet, az egyedül lehetséges feleletet. Ha az ember valóban az isteni kegyelemről szóló üzenetet hallja, ha az ember az ő erkölcsi bukását belátja, elismeri és másból nem tud élni, csak az isteni megbocsátásból és ha ezt ajándékba kapja, minden feltétel nélkül, s ha hiszi, amit hall, hogy enyém vagy, szeretlek téged, neveden szólítalak, semmi sem szakaszthat el az Isten szeretetétől, mely a tied is a Jézus Krisztusban — ha mindezt igazán hallja az ember — miért lenne ez erkölcsileg veszedelmes? Hathom-e bénítólag az erkölcsi tetterőre, ha valaki Istennel igazán találkozott és őt Isten igazán igénybe vette? Vajjon van-e egyáltalán más ellenszere a gonosznak, mint az a tudat, hogy én az Istené vagyok?

Igy történik hát meg, aminek meg kell történnie: Betör valami és előtör az új élet. Az Isten kegyelmének melegében szétolvad a kemény emberszív, a dermedtség és merevség megszűnik és előtör az őseredeti élet. Aki a mélységből Istenhez kiált, feljöhet onnan, szabad lehet, a régi bilincsek szét-

törnek, a szívós kötelek megoldódnak. Az Istenhez való tartozás örömeiben megszűnik a pénz varázshatása, elveszíti lenyugózó fényét és anélkül, hogy előbb csak egy szó is esett volna róla, odamegy a pénzember Jézushoz és azt mondja: „minden vagyonomnak felét a szegényeknek adom és ha valakitől valamit patvarkodással elvettem, négyannyit adok helyébe.“

Zákéus észrevette, hol és miben tanúsította a legnagyobb ellenállást Istennel szemben, hol volt legjobban a világhoz kötve. Most ez a kötelek szakad el az Istenhez való tartozás erejében. Nem olyan, mint egy természeti esemény, ami egyszerűen fölülkerelkedik az emberen. Természetesen ez is felülkeredett rajta, de úgy, hogy most önmagától akar, önmagától határoz, önmagát szedi össze olyan teltre, amelyik annyi vesződést okozott neki először, még most is.

Igy munkálkodik a hit, a megbocsátás isteni szava az ember szívében. Akinek sok bocsáttatik meg, az annál jobban szeret. Ha aki nagyon szeret, annak hatalmas, erős akarata van. Aki nek Isten az Ő igéjével — enyém vagy! — a szívét megérinti, aivel Ő találkozik és akihez közel megy, az nem maradhat a régi, abban valami új, egészen új életnek kell kicsiráznia. Ami erkölcsi öntudatból, pusztá kötelességérzetből származik, vagy az igazi emberré-létel törekvéséből, az mind a büszkeség, önigazságosság veszedelmes elementumát rejti magában. Bár nem kevés az értéke az emberek előtt, de lényege szerint mégsem egyéb régi dolognál, világnál, az önállításnak, a valamivé lenni-akarásnak, a szellemnek gonoszságot szülő magasabb létjénél. De ez az új élet, mely az Isten kegyelméből születik, lényege szerint még szerény és gyenge formájában is új. Benne van a megszabadulás új minősége, mely előtör a mások szeretetének forrásából. Benne van a megszabadulás öröme, az érthetetlen megajándékozás hálája, mely a csordullig felt szív feleslegéből jön, mellyel nagy dolgot mivelte az Isten. És a főismerető jele ez: nincs ezután különbség. Nincs elkülönülés az istentelen világtól, sőt egyenesen ahhoz számítja magát, leginkább akkor, amikor Istenhez számítja magát. Ez az új lélek.

„Ma lett idvessége ennek a háznak“, feleli az Úr a régi pénzember megújult megnyilatkozására. Ami azt jelenti, hogy itt történt valami, ami az örökkévalóságból jön és az örökkévalóságba vezet. Közelebről is indokolja ezt Jézusnak ez a hozzáfűzése: „ő is az Ábrahám fia.“ Jézus ezt az egyszerű kis